

„Mindenképpen kihívás megszólítani ezt a korosztályt úgy, hogy a figyelme a színpadra irányuljon, és magáénak érezze az előadást.”

Interjú Kovácsházi Istvánnal, a 10. szint rendezőjével

Pár szóban mutakozz be, kérlek!

Foglakozásomat tekintve operaénekes vagyok, feleségemmel és két fiammal lassan húsz éve élünk a 11. kerületben. A fiúk, Gergő és Doma is a Szent Imre Gimnáziumba jártak, sokan közületek szerintem még emlékeznek rájuk. A kötődés innen van, és az első darab (Rohamivók) születése is ennek köszönhető. Tulajdonképpen a 10. szint ennek a folytatása, de mégis egy teljesen más történet, más szereplőkkel, más gondolatokkal.

Kérlek, mesélj pár mondatban erről a darabról!

Talán emlékszel, hogy a Rohamivók előadás, nagyon őszintén beszélt a fiatalok alkoholfogyasztási szokásairól, a drogokról, mindezt a diákság nyelvén, egy osztály életébe betekintve. A 10. szint a számítógépes világban egyre gyakrabban tapasztalható játékfüggőségről és az elektronikus úton történő zaklatásról, a cyberbullying jelenségről beszél. Sokan azt gondolják, hogy velük ez nem történhet meg, pedig nagyon hamar áldozattá válhat bárki az internet világában.

Hogyan készült el a produkció, egyáltalán, hogy készül egy zenés előadás?

A darabot több mint egy éve kezdtük el írni az alkotótársaimmal, tudtuk miről szóljon, mm és milyen keretek között játszódjon. A jelenetek megszülettek, majd szép sorban a dalok és azok hangszerelése is. Ezután már jöhetett a casting, hogy kiválasszuk, kik a legmegfelelőbbek a szerepekre. Persze ez így nagyon egyszerűnek tűnik, de a legelső szöveggönyv például egyáltalán nem hasonlít a mostanira. Sokkal több fiút vártunk, de sajnos kevesen jöttek, így átírtuk a történetet. A Zizike-Titike páros is a casting után került bele a történetbe, mert a lányok nagyon meggyőzőek voltak.

Tudnál kicsit részletesebben mesélni a próbákról?

Valamikor április végén kezdtünk komolyabban próbálni, először a prózai jeleneteket vettük át, aztán jöttek a dalok. Az agárdi alkotótáborban szinte egész nap csak táncolt mindenki.

Szeptembertől heti két próbával jutottunk el az októberi bemutatóig, és nagyon jó volt látni, ahogy napról napra fejlődik a társaság. Egy igazi közösség alakult ki, azt látom, hogy őszintén örül egymásnak mindenki a próbákon, ami azért nagy dolog, mert hatodikostól tizenkettedikesig minden korosztály megtalálható a csapatban.

Mi volt a legnagyobb kihívás a rendezés során?

Nagyon nehéz a 12-17 éves közönségnek játszani. Nem véletlen, hogy ennek a korosztálynak készül a legkevesebb darab, a színházak nem tudják igazán megszólítani őket. Ha kicsi vagy, elvisz anya-apa egy mesejátékra, bábelőadásra, ha már felnőtt, akkor jó esetben már magad látogatod a színházakat. Mindenképpen kihívás megszólítani ezt a korosztályt úgy, hogy a figyelme a színpadra irányuljon, és magáénak érezze az előadást. Úgy érzem, ez most sikerült. Sokakat elgondolkodtat a történet, sokan magukra ismernek egy-egy jelenetben, és ahogy hallom, többen eljönnek és megnézik még egyszer.

Honnan jött az ötlet, hogy rendezz?

A pályám során nagyon sok rendezővel dolgoztam itthon és külföldön egyaránt. Rengeteg tapasztalattal lettem gazdagabb, és bevallom mindig izgatott, hogy kipróbáljam magam a színpad másik oldalán is. Teljesen más rendezni egy előadást, mint énekelni egy előadásban. Ilyenkor a készülő darab minden pillanatára figyelni kell, hozzád tartozik a próbamenet tervezése, díszlet, jelmez, világítás, kellékek, hangosítás és még ezer dolog. A végén persze jobban izgulok, mintha én énekelnék, de ez így van rendjén.

Nehéz volt összetartani ezt a csapatot? Ebben segített valaki?

Mindig vannak lemorzsolódások, és olyan is van, aki később csatlakozott hozzánk, ez így természetes. Csak az a cél lebegett előttem, hogy aki nem kímélve fáradtságot, energiát eljött a próbákra, az jól érezze magát, és úgy menjen haza, hogy ide vissza akarok jönni, itt egyszerűen jó lenni. Ebben nagy segítséget kaptam Mudri Mária tanárnőtől, akiben nemcsak igazi alkotótársat, hanem egy kiváló pedagógust is megismertem.

Milyen kedves emlékek jutnak eszedbe a próbafolyamat idejéről?

Talán a nyári alkotótábor volt az a pillanat, amikor kezdett összeérni a csapat. Eltűntek a korkülönbségek, együtt szenvedett és örült kicsi és nagy. Akkor kezdték megérteni, hogy teljesen mindegy hány éves vagy, ha felmész a színpadra koncentrálni kell és a maximumot

nyújtani. Ezt bizony meg kell tanulni, és sok energiát kivesz az emberből. Ezért aztán volt sírás, nevetés, kiborulás és minden más, ami jelezte, hogy itt tényleg valami születőben van.

Mennyit változott a készítése során a darab?

Egy darab a próbák során rengeteget változik. Talán érdekes lehet, hogy eredetileg egy szerelőállványt képzelünk díszletnek, pontosan olyat, amit az iskolában is láthattok, amikor kicserélik a díszteremben az égőket. Ez forgott volna, és minden oldalára más helyszínt tervezett Takács Szilvia tanárnő. Aztán be kellett látni, hogy ennek a szét- és összeszerelése nem két perc, és nekünk nincs műszakunk, mint az igazi színházaknak, akik előadás előtt építik, majd utána bontják a díszleteket. Így jött a mostani megoldás, gamer székekkel és fotellel, amit nagyon megszerettem.

Mit üzenél a nézőközönségnek?

Ha jól tudom, te írtad a 10. szint beharangozóját. Szerintem ez jó üzenet annak, aki még nem látta a darabot és el akar jönni...

Milyen az, ha valami a hatalmába kerít, és nem tudsz szabadulni tőle? Mit adnál azért, hogy megszerezd azt, ha elveszik tőled? Mit csinálsz akkor, ha segíteni akarnak? Vajon van kiút? Ezen kérdések nyomán indul el ez a nem hosszú, de annál tartalmasabb zenés produkció. Fogadjátok szeretettel a Budai Ciszterci Szent Imre Gimnázium tanulójának előadásában a 10. szintet!

Varga Balázs (12.c)